

NEML SÛRESİ

Bismillâhirrahmânirrahîm

Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla

1. Tâ, Sin.

Bunlar, Kur'an'ın ve gerçekleri açıklayan kitabın âyetleridir.

2. İmân eden mü'minler için, bir hidâyet rehberi ve müjdedir.

3. O mü'minler; namazı kılarlar, zekâtı verirler ve ahirete de kesin olarak imân ederler.

4. Şüphesiz Biz, ahirete inanmayanların kötü işlerini, kendilerine süslü gösterdik.

Kalpleri kör olduğu için ilerisini göremezler.

5. İşte, kötü azap onlarındır ve ahirette en çok kaybedenler de onlar olacaktır.

6. Resûlüm! Şüphesiz sana bu Kur'an, herşeyi hakkiyle bilen, yegâne hüküm ve hikmet sahibi Allah tarafından gönderilmektedir.

7. Hani Mûsa, ailesine: "Gerçekten ben, bir ateş gördüm. Gidip, oradan size bir haber yahut bir ateş parçası getireyim de onunla ısınırsınız" demişti.

8. Sonra oraya geldiğinde, kendisine: "Ateşin yanında bulunanlar ve çevresindekiler mübarek kılınmıştır. Alemlerin Rabbi olan Allah her türlü eksiklikten uzaktır.

9. Ey Mûsa! Gerçek şu ki, Ben; mutlak üstün, yegâne hüküm ve hikmet sahibi Allah'ım,

10. Âsâ'nı bırak" diye seslenildi. Mûsa esasını bırakıp da onun bir yılan gibi hareket ettiğini görünce, dönüp arkasına bakmadan uzaklaştı. "Ey Mûsa! Korkma, çünkü Ben varım. Benim yanımda peygamberler korkmaz.

11. Ancak kim zulmeder, sonra da yaptığı kötülüğün yerine iyilik yaparsa, şüphesiz Ben, ona karşı çok bağışlayıcı ve çok merhametliyim.

12. Elini koynuna koy da, kusursuz bembeyaz çıkıversin. Firavun ve kavmine götüreceğin dokuz mucizeye bu da dâhil olsun. Çünkü onlar, yoldan çıkmış günahkâr bir millettir" buyurduk.

13. Böylece mucizelerimiz, onların gözlerinin önüne serilince: "Bu, apaçık bir büyüdür" dediler.

14. Vicdanları kesin olarak inandığı halde, haksızlık ve büyülenme yüzünden, bunları inkâr ettiler. Habîbim, bozguncuların sonu nasıl oldu bir bak!

15. Andolsun ki Biz, Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik. Bundan dolayı onlar: "Bizi, imân eden kullarının birçoğuna üstün kılan Allah'a hamd olsun" dediler.

16. Süleyman, Davud'a mirasçı oldu. Ve: "Ey insanlar! Bize, kuşların dili öğretildi. Bize, her şeyden nasip verildi. Doğrusu bu, apaçık bir lütuftur" dedi.

17. Süleyman'a; cinler, insanlar ve kuşlardan ordular toplandı. Bütün bunlar, bir arada düzenli olarak sevk ediliyordu.

18. Hatta Karınca Vadisine geldiklerinde, bir karınca: "Ey karıncalar! Yuvalarınıza girin. Sakın Süleyman ve orduları, farkında olmayarak sizi ezmesinler" dedi.

19. Süleyman, onun bu sözünden dolayı gülümsedi. Ve: “Ey Rabbim! Beni; gerek bana ve gerekse ana-babama verdiğin nimete şükretmeye ve hoşnut olacağın işler yapmaya muvaffak kıl. Rahmetinle, beni cennette iyi kullarının arasına kat” dedi.
20. Süleyman, kuşları araştırıp: “Hüdhüd’ü niye göremiyorum? Yoksa kayboldu mu?”
21. Ona, mutlaka ağır bir ceza vereceğim veya onu keseceğim yahut da mazereti için apaçık bir delil getirecek” dedi.
22. Çok geçmeden Hüdhüd geldi: “Ben, senin görmediğin bir şey gördüm. Sana, Sebe’den gerçek bir haber getirdim.
23. Ben, onlara hükümdarlık eden, kendisine her şey verilmiş ve büyük taht sahibi bir kadınla karşılaştım.
24. Onu ve kavmini, Allah’ı bırakıp Güneşe secde ederlerken gördüm. Şeytan, onlara işlerini süslü gösterip, kendilerini doğru yoldan alıkoymuş. Bu yüzden, doğru yolu bulamıyorlar.
25. Göklerde ve yerde gizleneni açığa çıkaran, gizlediğinizi ve açıkladığınızı bilen Allah’a secde etmiyorlar.
26. Halbuki, büyük Arşın sahibi olan Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur” dedi.
27. Süleyman: “Doğru mu söyledin, yoksa yalancılardan mısın, bakacağız.
28. Şu mektubumu götür. Onu kendilerine bırak. Sonra onlardan biraz çekil de bak, ne sonuca varacaklar” dedi.
29. Sebe hükümdarı Belkıs: “Beyler, ulular! Bana çok önemli bir mektup bırakıldı.
30. Mektup Süleyman’dandır. Rahmân ve Rahîm Allah’ın adıyla başlamaktadır.”
31. “Bana karşı başkaldırmayın ve bana teslim olarak gelin” diye yazmaktadır.
32. “Beyler, ulular! Bu işimde bana bir fikir verin. Bilirsiniz ki, siz yanımda olmadan, hiçbir işi kestirip atmam” dedi.
33. Onlar: “Biz güçlüyüz, yaman savaşçılarız, ama emir senindir. Sen ne buyurursan onu yaparız” dediler.
34. Belkıs: “Şüphesiz ki, hükümdarlar bir ülkeye girdikleri zaman, orasını perişan ederler. Halkından şerefli olanları, hor ve hakir kılarlar. Onlar da böyle yapacaklardır.
35. Ben, onlara bir hediye göndereyim de, bakayım elçiler ne gibi bir sonuç ile dönecekler” dedi.
36. Elçilerin sözcüsü gelince Süleyman: “Siz bana mal ile yardım mı ediyorsunuz? Allah’ın bana verdiği size verdiğinden daha hayırlıdır. Hediyenizle ancak siz sevinirsiniz.
37. Ey elçi! Geri dön ve onlara: ‘Andolsun ki, önüne geçemeyecekleri ordularla geliriz. Onları, hor ve hakir bir durumda oradan çıkarırız’ dediğimi bildir” dedi.
38. Süleyman: “Ey ileri gelenler! Belkıs’ın tahtını, kendileri teslim olarak gelmezden önce hanginiz bana getirebilir?” dedi.
39. Cinlerden bir ifrit: “Sen makamından kalkmadan, ben onu getiririm. Gerçekten buna gücüm yeter ve bana güvenin” dedi.

40. Yanında, kitaptan bir ilim bulunan kimse ise: “Gözünü açıp kapamadan ben onu sana getiririm” dedi. Süleyman, tahtı yanına yerleşmiş görünce: “Bu, Rabbimin lütfundandır. Kendisine şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni imtihan etmek istiyor. Kim şükrederse, ancak kendisi için şükretmiş olur, kim de nankörlük ederse, bilsin ki Rabbimin hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, çok kerem sahibidir.
41. Belkıs’ın tahtını tanınmaz hale getirin, bakalım tanıyacak mı, tanımayacak mı” dedi.
42. Belkıs gelince, ona: “Senin tahtın da böyle mi?” denildi. Belkıs: “Sanki, bu odur. Zaten bize daha önce bilgi verilmiş ve biz Müslüman olmuştuk” dedi.
43. Belkıs’ı, Allah’tan başka taptığı şeyler tevhid dinine girmekten alıkoymuştu. Çünkü o, inkârcı bir millete mensuptu.
44. Belkıs’a: “Köşke gir” denildi. Köşkü görünce, zemini derin bir su zannetti ve eteğini çekti. Süleyman: “Bu, billûrdan yapılmış, saydam bir alandır” dedi. Belkıs: “Ey Rabbim! Gerçekten ben kendime yazık etmişim, Süleyman’la birlikte, âlemlerin Rabbi olan Allah’a teslim oldum” dedi.
45. Andolsun ki Biz, Semûd kavmine de kardeşleri Salih’i: “Allah’a kulluk edin” demesi için gönderdik. Onlar hemen birbirleriyle çekişen iki zümre oluverdiler.
46. Salih: “Ey kavmim! İyilik dururken niçin kötülüğe koşuyorsunuz. Merhamet edilmeniz için Allah’tan bağışlanmanızı istemeniz gerekmez mi?” dedi.
47. Salih’in kavmi: “Biz, sen ve beraberinde olan kimseler yüzünden uğursuzluğa uğradık” dediler.
Salih: “Size gelen uğursuzluğun sebebi, Allah katında yazılıdır. Doğrusu siz, imtihan edilen bir topluluksunuz” dedi.
48. O kentte, dokuz kişilik bir çete vardı. Bunlar, yeryüzünde bozgunculuk yapar, iyilik tarafına hiç uğramazlardı.
49. Allah’a and içerek birbirlerine: “Gece, ona ve ailesine baskın yapalım, sonra da yakınlarına: ‘Biz, Salih’in ailesi yok edilirken orada değildik. İnanın ki doğru söylüyoruz’ diyelim” dediler.
50. Salih’in kavmi, böyle bir tuzak kurdular. Biz de, kendileri farkında olmadan, onların planlarını alt üst ettik.
51. Resûlüm! Bak! O tuzaklarının sonu nasıl oldu. Çünkü Biz, onları ve kavimlerini toptan helâk ettik.
52. İşte, zulümleri yüzünden çökmüş evleri. Bilen bir toplum için bunda, kesin bir ibret vardır.
53. İmân edip, Allah’a karşı gelmekten sakınanları ise helâk olmaktan kurtardık.
54. Lût’u da peygamber olarak gönderdik. O, kavmine: “Siz gözünüz göre göre halâ o kötülüğü yapacak mısınız?”
55. Gerçekten siz, kadınları bırakıp şehvetle erkeklere mi yaklaşacaksınız?
Doğrusu siz, çok cahil bir topluluksunuz” dedi.

56. Buna, kavminin cevabı: “Lût’un ailesini şehrinizden çıkarın. Çünkü onlar, temiz kalmak isteyen insanlarmış” oldu.
57. Bunun üzerine Biz de, hem onu, hem de geri kalmasını takdir ettiğimiz karısından başka bütün ailesini kurtardık.
58. Onların üzerine bir azap yağmuru indirdik. Uyarılanların yağmuru, ne kötü oldu!
59. Habîbim! De ki: “Allah’a hamdolsun. O’nun beğenip seçtiği kullarına selâm olsun.” Allah mı hayırlı yoksa ortak koştukları mı?
60. Onlar mı hayırlı, yoksa; gökleri ve yeri yaratan, gökten size su indiren mi? Biz, o su ile, bir ağacını bile yetiştirmeye gücünüzün yetmeyeceği güzel bahçeler yetiştirdik. Allah ile beraber başka bir ilâh mı var? Hayır, onlar, haktan sapan bir topluluktur.
61. Onlar mı hayırlı, yoksa yeryüzünü oturmaya elverişli hale getiren, aralarında ırmaklar akıtan, orada sabit dağlar yaratan ve iki denizin arasına bir perde çeken mi? Allah ile beraber başka bir ilâh mı var? Hayır, onların çoğu gerçekleri bilmiyorlar.
62. Onlar mı hayırlı, yoksa; darda kalana dua ettiği zaman cevap veren ve başındaki sıkıntıyı gideren ve sizi yeryüzünün hakimleri kılan mı? Allah ile beraber başka bir ilâh mı var? O’nun nimetlerini ne kadar az düşünüyorsunuz?
63. Onlar mı hayırlı, yoksa; karanın ve denizin derinliklerinde size yol gösteren, rahmetinin önünde rüzgârları müjdeciler olarak gönderen mi? Allah ile beraber başka bir ilâh mı var? Allah, onların ortak koştukları şeylerden çok yücedir.
64. Onlar mı hayırlı, yoksa; ilk yaratan, sonra yaratmayı tekrar yapan ve sizi hem gökten, hem de yerden rızıklandıran mı? Allah ile beraber başka bir ilâh mı var? Resûlüm! De ki: “Eğer doğru söylüyorsanız, kesin delilinizi getirin.”
65. De ki: “Göklerde ve yerde, Allah’tan başka kimse gaybı bilemez. Onlar, ne zaman diriltileceklerini de bilmezler.”
66. Ahiretin varlığı hakkında bilgiler, onlara resulleri vasıtasıyla gelmektedir. Ama onlar, bu konuda şüphe içindedirler. Daha doğrusu onlar, ahirete karşı kör durumdadırlar.
67. İnkâr edenler: “Biz ve atalarımız toprak olduktan sonra, gerçek-ten biz mi tekrar kabirlerimizden çıkarılacağız?”
68. Andolsun ki bu tehdit, bize yapıldığı gibi, daha önce atalarımıza da yapılmıştır. Bu, öncekilerin masallarından başka bir şey değildir” dediler.
69. Resûlüm! Mekke halkına de ki: “Yeryüzünde gezin de, günah-kârların sonu nasıl oldu, bir görün.”
70. Habîbim! Onlara karşı tasalanma. Kurmakta oldukları tuzaklardan ötürü de sıkıntı duyma.
71. O kâfirler: “Eğer doğru söylüyorsanız, bu tehdit ne zaman gerçekleşecek?” diyorlar.
72. De ki: “Hemen gerçekleşsin dediğiniz azabın bir bölümü, belki de yakındır.”
73. Şüphesiz Rabbin, insanlara karşı lütuf sahibidir. Fakat onların çoğu şükretmezler.
74. Rabbin; onların içinde gizlediklerini ve açığa çıkardıklarını kesin olarak bilmektedir.
75. Göklerde ve yerde gizli kalmış hiçbir şey yoktur ki, apaçık bir kitapta yazılmış olmasın.

76. Şüphesiz bu Kur'an, (Süleyman kıssası gibi), ayrılığa düştükleri şeylerin birçoğunu İsrâiloğullarına anlatmaktadır.
77. Gerçekten Kur'an, mü'minler için bir yol gösterici ve rahmettir.
78. Şüphesiz Rabbin, onlar arasında kendi hükmünü verecektir. O, mutlak üstün ve herşeyi bilendir.
79. O halde Resûlüm, Allah'a güvenip dayan. Çünkü sen, apaçık bir gerçek üzerindesin.
80. Habîbim! Sen, kesinlikle ölümlere bir şey duyuramazsın. Arkalarına dönüp kaçmakta olan sağırlara da daveti işittiremezsin.
81. Sen o körleri, sapıklıklarından ayırıp doğru yola iletemezsin. Sen ancak sözünü, âyetlerimize inanacaklara duyurabilirsin. Onlar da hemen Müslüman olup kurtuluşa ererler.
82. Kıyametin kopmasına dair söylenen azap başlarına geleceği zaman, onlar için yerden, bir çeşit hayvan olan Dabbe'yi çıkarırız da, onlara, âyetlerimize kesin olarak inanmadıklarını söyler.
83. O gün, her ümmetten âyetlerimizi yalan sayanları, grup grup toplarız da, bir arada tutuklu olarak hesabı beklerler.
84. Sonunda hesap yerine geldiklerinde, Allah: "Siz Benim âyetlerimi, anlamadan yalanladınız öyle mi? Yoksa, yaptığınız neydi?" buyurur.
85. Azap hükmü, yaptıkları zulümden ötürü başlarına gelmiştir. Artık konuşamazlar.
86. Görmediler mi? Onlar için, dinlensinler diye geceyi ve aydınlatıcı olarak da gündüzü yarattık. Şüphesiz bunda, imân eden bir toplum için ibretler vardır.
87. Sur'a üfürüldüğü gün, Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde bulunanların hepsi, korku içindedirler. Hepsi, boyun bükerek O'na gelirler.
88. Sen, dağları görür de, onları yerinde duruyor mu sanırsın? Halbuki onlar, bulut gibi geçip giderler. Bu, herşeyi sapasağlam yapan Allah'ın sanatıdır. Şüphe yok ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.
89. Kim iyilikle gelirse, ona daha iyisi verilir. Ve o gün onlar, korkudan emindirler.
90. Kim de kötülükle gelirse, yüzüstü ateşe atılır ve kendisine "Yaptıklarınızdan başkasıyla mı cezalandırılacaksınız?" denilir.
91. Habîbim! De ki: "Ben, ancak bu Mekke şehrinin Rabbine kulluk etmekle emrolundum. O, burayı şerefli kıldı. Herşey O'na aittir. Ben, Müslümanlardan olmakla emrolundum.
92. Ve ben, Kur'an okumakla da emrolundum." Artık, kim doğru yola gelirse kendisi için gelmiş olur. Kim de saparsa, ona de ki: "Ben, sadece Allah'ın azabından sakındırıcıyım."
93. Yine de ki: "Bütün övgüler Allah'a mahsustur. Yakında O, sonsuz kudretinin alâmetlerini size gösterecek, siz de onların gerçek olduğunu öğreneceksiniz. Rabbin, yaptıklarınızdan habersiz değildir."